

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 5 (10) • 14 Februarie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să stăruim în rugăciune!

Protosinghelul Nicodim Mândiță

”Rugăciunea e bine să se facă totdeauna cu statornicie și încredere, așteptând de la bunătatea lui Dumnezeu timpul și ceasul când să ne asculte și să ne primească cererea.”

Pe urmele sfintilor

6 luni de răbdare

Preot Stephen Freeman

Este interesant faptul că, în lectura vieții Sfântului Siluan de la Muntele Athos, chipul ce iese în evidență cel mai mult în viața lui este acela al tatălui său, un țăran neînvățat. Tatăl său a fost un om cu o mare credință. Sfântul Siluan a considerat că tatăl său este mai înțelept decât așa-numiții părinți duhovnicești. Povestea de mai jos este un interesant mod despre cum tatăl său și-a stăpânit mânia în îndreptarea fiului său.

Acest fragment este din cartea Părintelui Sofronie: *Sfântul Siluan Athonitul*.

”Tânăr, puternic, frumos, și la vremea aceea și prosper, Simeon [călugărul Siluan de mai târziu] se desfăta de viață. El a fost popular în sat, fiind blajin, pașnic și vesel, iar fetele din sat se uitau la el ca un om care ar dori să se căsătorească. El însuși a fost atras de una dintre ele și, înainte ca problema căsătoriei să fie pusă, ceea ce se întâmplă deseori, s-a întâmplat asupra-i târziu într-o seară de vară.

În următoarea dimineață, precum lucrau împreună, tatăl său i-a spus încet:

– Unde ai fost noaptea trecută, fiule? Inima mea a fost tulburată pentru tine!

Cuvintele blânde s-au scufundat în sufletul lui Simeon, și mai târziu în viață, când și-a amintit de tatăl său, sfântul spunea:

– Eu n-am ajuns niciodată de statu-

ra tatălui meu. El a fost absolut analfabet - el obișnuia chiar și să facă greșeli în rugăciunea Domnului pe care el a învățat-o ascultând-o în Biserică; dar el a fost un om blând și înțelept.

Au fost o familie mare - tata, mama, cei cinci fii și două fiice - toți trăiau împreună în iubire. Băieții mai mari lucrau cu tatăl lor. Într-o vineri au fost la recoltat și a fost rândul lui Simeon să gătească masa de prânz. Uitând că era vineri, el a pregătit un fel de mâncare de carne de porc pentru masa de prânz a lor, și toți au mâncat din ea. Șase luni mai târziu, într-o zi de sârbătoare în timpul iernii, tatăl lui Simeon s-a întors spre el cu un zâmbet blând și a spus:

– Fiule, îți amintești cum ne-ai dat carne de porc să mâncăm în acea zi pe câmp? A fost o zi de vineri. Am mâncat, dar, știi, la gust era ca și cum ar fi fost carne stricată.

– De ce nu mi-ai spus la momentul acela?”

– N-am vrut să te supăr, fiule.

Reamintindu-și astfel de incidente din viața de acasă, Starețul adăuga:

– Acesta este genul de stareț pe care mi-aș dori să-l am. El nu s-a enervat niciodată, a fost întotdeauna echilibrat, temperat și umil. Gândește-te! A așteptat șase luni pentru momentul potrivit ca să mă dojenească fără să mă supere!”

DUMINICA
17
DUPĂ RUSALII

Femeia
cananeancă

Despre credința femeii cananeence

Sfântul Ioan Gură de Aur

”Ai văzut că și cananeanca a contribuit nu puțin la vindecarea fiicei sale? De aceea nici Hristos n-a spus: „Să se vindece fiica ta”! ci: „Mare este credința ta! Fie ție precum voiești”, că să afli că aceste cuvinte nu s-au spus la întâmplare, nici nu sunt o linguşeală, ci că mare era puterea credinței ei. Hristos i-a dat încredințarea și proba învederată a spuselor Lui prin desfășurarea lucrurilor; că fiica ei s-a tămăduit îndată.

Uite, însă, că apostolii au fost biruiți, n-au reușit nimic, iar femeia a reușit! Atât de puternică este rugăciunea stăruitoare! Hristos vrea ca pentru nevoile noastre să ne rugăm mai degrabă noi înșine decât alții pentru noi. Da, apostolii aveau mare îndrăznire, dar cananeanca a arătat mare stăruință. Prin cele făcute, Hristos a justificat față de ucenicii Săi pricina amânării și a arătat că pe bună dreptate n-a îndeplinit rugămintea lor. [...]

Uneori Hristos merge El la bolnavi; alteori stă și așteaptă pe bolnavi și lasă ca șchiopii să se urce pe munte. Acum bolnavii nu se mai ating de hainele Lui; își făcuseră o idee mai mare despre El și de aceea se aruncau la picioarele Lui. Bolnavii își arată în două chipuri credința: și prin aceea că se urcă în munte, cu toate că sunt schiopi, și prin aceea că nu mai au nevoie de altceva decât numai să se arunce la picioarele Lui. Și era minune mare și nemaîntâlnită să vezi pe cei purtați pe târgi umblând pe picioarele lor și pe cei orbi că nu mai au nevoie de călăuze! Pe toți i-a uimit și mulțimea celor vindecați și ușurînța vindecării.

Ai văzut că pe fiica cananeencei a vindecat-o cu atâta zăbavă, pe când pe aceștia îndată? Nu pentru că aceștia erau mai buni decât cananeanca, ci pentru că femeia aceea era mai credincioasă decât aceștia. Pe femeie o amână, zăbovește, că să scoată la lumină tăria credinței ei; pe aceștia însă îi vindecă îndată, că să închidă gura necredincioșilor iudei și că să le curme orice cuvânt de apărare. Cu cât cineva primește mai multe binefaceri, cu atât merită mai mult pedepsit dacă se poartă cu nerecunoștință, că nu s-a făcut mai bun, deși a fost cinstit .

Viața Bisericii

Cum îi putem schimba pe ceilalți

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Dacă înveți toate câte ți-a poruncit să le păzești, prin aceasta îi vei avea pe mulți care să-ți urmeze cu sârg. Căci după cum lumânarea, când este luminoasă, poate să aprindă mii de alte lumânări, dar fiind stinsă nici sieși nu-și va da lumină, nici pe alte lumânări nu va putea să le aprindă, așa este și cu viața curată: dacă lumina din noi este strălucitoare, vom face mii și de ucenici, și de învățători, punându-ne înaintea lor ca un model. Căci nu vor putea atât să folosească vorbele mele, cât viața noastră. Să zicem, dacă vrei, că este un bărbat, prieten al lui Dumnezeu, și strălucind prin virtute și având femeie – fiindcă e cu puțință ca și cel ce are femeie și copii, și slugi, și prieteni să placă lui

Dumnezeu. Spune-mi, acesta nu va putea să-i folosească pe toți mult mai mult decât mine? Căci pe mine mă ascultă o dată sau de două ori pe lună, sau nici măcar o dată, și cele pe care le aud le păzesc doar pe drumul de la biserică acasă și apoi îndată le aruncă. Dar, dacă văd viața aceluia neconținut, câștigă mari lucruri.

Căci atunci când, ocărât fiind, el nu ocărăște înapoi, nu aproape că a implântat și a întipărit sfiala îngăduinței lui în sufletul celui ce-l ocărăște? Și chiar dacă acela nu mărturisește imediat folosul – fiind rușinat și înroșit din pricina mâniei sale –, însă, de bună seamă, că primește îndată în sufletul său o simțire. Și este cu neputință ca omul ocărător, chiar fiară

să fie, dacă se amestecă cu unul lipsit de răutate, să nu plece cu mari câștiguri. Căci cele bune, chiar dacă nu le facem, totuși cu toții le laudăm și ne minunăm de ele. Iarăși, dacă o femeie vede un bărbat îngăduitor și blând, dobândește mari câștiguri când viețuiește pururea împreună cu el; asemenea și copilul.

Așadar, este cu puțință fiecăruia să fie învățator. Căci zice: „Zidiți-vă întreolaltă unul pe altul, precum și faceți” (I Tesaloniceni 5,11). Ia aminte! A căzut vreo pagubă peste familie? Se tulbură femeia, ca una ce este mai slabă și iubitoare de lume? Dacă bărbatul e filosof și își râde de pagubă, o mângâie și pe aceea și o înduplecă să sufere cu mărimă de suflet. Așadar, spune-mi, unul ca acesta nu o va folosi pe ea [pe femeie] cu mult mai mult decât cuvintele noastre? Căci a vorbi este pentru oricine ușor, dar când e să ne punem să facem ceva spre trebuință, e foarte greu. De aceea, mai degrabă, din fapte obișnuite să se modeleze firea omenească.”

Viața liturgică

Pregătirea pentru Taina Mărturisirii

Pr. Prof. Dr. Viorel Sava

Mărturisirea ca Taină se justifică în viața Bisericii numai dacă se aplică pe tărâm practic. Existența acestei Taine se justifică numai dacă creștinii se mărturisesc. De aceea **este necesară o pregătire a credincioșilor pentru mărturisire**. Aceasta poate fi făcută credincioșilor în grup, deci o pregătire colectivă, dar și fiecăruia în parte, pregătire individuală.

În **pregătirea colectivă**, preotul se folosește mai ales de cuvânt. Acesta are putere să schimbe cursul vieții, să înnoiască modul de gândire și de manifestare. El mișcă inima și îi schimbă pe oameni, pentru că poartă în sine luminile harului, întrucât izvorul lui este Hristos. Serviciile religioase săvârșite în parohie sunt un bun prilej pentru pregătirea credincioșilor în vederea mărturisirii. De asemenea, prin predică sau prin activita-

tea omiletică se urmărește conștientizarea păcatului și a stării de păcătoșenie. În sprijinul acțiunii de conștientizare a păcatului, desfășurată de preot, vin o serie de texte evanghelice duminicale care sugerează teme cu referire la păcat, pocăință, iertare, sau perioade din cursul anului bisericesc, în care cântările și citirile de la strană au un profund caracter penitențial.

Pregătirea individuală are specificul ei în aceea că, în cadrul ei, preotul simte mai bine zvâcnirile sufleștești ale penitentului, frământările, suspinurile, muștrările cugetului, dorința de îndreptare, sau la alții, pasivitatea și împietrirea inimii. Acest tip de pregătire se poate realiza cu ocazia vizitelor pe care preotul le poate face la invitația credincioșilor sau în cadrul vizitelor pastorale pe care singur și

Condițiile canonice ale Sfintei Spovedanii

Pentru ca mărturisirea păcatelor să fie primită la Dumnezeu și creștinul să primească dezlegare, Spovedania trebuie să îndeplinească următoarele condiții canonice:

- **Să fie făcută liber**, adică de bunăvoie, iar nu silită;
- **Să fie completă**, adică să ne mărturisim toate păcatele din copilărie și de la ultima spovedanie, iar nu pe unele să le mărturisim și pe altele mai grele să le tănuim din cauza rușinii și a mândriei;
- Mărturisirea **să fie secretă**, adică să se facă în taină și individual, ca nimeni să nu știe păcatele aproapelui;
- Mărturisirea păcatelor să se facă la preoți cu multă umilință și, iar nu în grabă și fără căință;
- Credinciosul să primească canonul dat de duhovnic și să promită că **părăsește definitiv păcatele** făcute.

le programează. Cu ocazia acestor vizite, preotul poate instrui pe credincioși în tainele mărturisirii. Ei trebuie povățuiți și instruiți asupra necesității mărturisirii nu numai la soroacele rânduite de biserică, ci și în momentele de răscruce ale vieții.

Părintele Dumitru Stăniloae spunea că „duhovnicul trebuie să dovedească prin permanenta lui disponibilitate, prin puterea lui de trezire a duhului de comuniune, că e omul rânduit de Dumnezeu semenilor săi ca cel ce totdeauna poate da o împlinire voinței de comuniune a celor ce vin la el cu acest gând, sau o poate naște în cei ce vin de formă. El trebuie să fie focul la care se pot încălzi cei ce vin cu această dorință și care poate dezmoșți pe cei ce nici nu bănuiesc că ar găsi o asemenea căldură la el”.